

DARRERES APORTACIONS FUNDACIONALS DEL SOCI JAUME RIERA I PRAT

Per mi va ser una gran sort conèixer i fer amistat amb en Jaume Riera i Prat. Humil, coneixedor de les seves limitacions, traspuava no obstant, magnificència. Generós, obert, ponderat, era la personificació de l'Home Bo, del que amb el llenguatge corrent en diem "una bona persona".

Llàstima que el vaig tractar massa tard. Vàrem congeniar. El mèrit és d'ell que obrint i explicant-me els seus records, vaig adonar-me que la distància que hi havia entre ell i jo, -per l'edat i perquè no havia tingut ocasió de conversar de tu a tu, amb ell- va ser el fre de que no ens relacionéssim.

Però un bon dia, l'Alfons Garcia i Rojas em proporcionà l'ocasió de contactar amb ell ja que la meua passió per conèixer les vicissituds dels que varen fer la guerra, va fer que estigués interessat pel SENYOR Jaume Riera i Prat.

Em va ensenyar el que havia escrit dels seus records i tres temes em varen interessar: La seva vida professional (Ram de l'aigua, Tèxtil), les vicissituds de la guerra i la seva passió per la Muntanya.

De l'original escrit per ell, més les converses que anàvem mantenint, en va sorgir un volum una mica més gros que ell tenia titulat "ABANS, DESPRÈS i ARA" on des de la memòria d'infantesa fins que va deixar d'anar a la muntanya, per l'edat, exposa la crònica de la seva vida.

Entre la versió Oficial del lloc i dia de la fundació de l'Agrupació Excursionista de Granollers i els records i imatges personals de com i quan es va iniciar la gestació de l'Entitat, hi havia en el seu subconscient, una mica de desencant que entre tots vàrem ajudar a que ho expressés.

I va fer l'escrit que segueix, on precisa el que tenia al cap i al pap. I per sort nostre, això fa que sapiguem més coses del que sabíem oficialment.

Aquest escrit el va redactar pocs dies abans de morir. Quan me'l va fer a mans, va ser l'última vegada que el vaig veure en vida. Ha estat una gran pèrdua el traspàs d'en Jaume.

Era tot un personatge.

Pere Crusellas i Solsona
Novembre de 2003

Dels apunts que he fet en les meves Memòries "Abans, Després i Ara", pàgina segona, sobre el naixement de l'Agrupació Excursionista de Granollers, vull afegir-hi quelcom més.

L'excursió a la que en Salvador Llobet ens va convidar per visitar les coves de can Nadal a primers del mes de gener de l'any 1926, a Cèllec, és quan vàrem posar la primera pedra (va ser la primera vegada que va sortir en conversa) per la constitució de l'Agrupació Excursionista de Granollers.

La segona vegada que vàrem parlar de constituir l'Agrupació va ser uns dies després que vàrem fer una excursió al Castell de Burriac, acompanyats de Socis de l'entitat Barcelonina "Jovent d'ara" i del senyor Pinyol que va tenir molt d'interès de que es portés a terme la idea.

Tot fent camí de tornada cap a Granollers vàrem acabar de donar per acceptat que donàrem vida a l'Agrupació Excursionista de Granollers, tot caminant i cantant la cançó "Endavant, sempre endavant..."

I quan la nostra entitat ja començava a caminar, doncs el futur es contemplava amb optimisme, el Salvador va voler fer un acte Oficial mitjançant el qual quedés constància del naixement real de l'Agrupació Excursionista de Granollers. Portat per l'entusiasme del que en aquells moments estava posseït, se li va escapar de les mans la convocatòria, -ell ho donava per fet- de que aquell acte es fes al Pic del Sui.

Malauradament, la concurrència fou mínima.

A L'Orfeó Granollerí vàrem tenir bona acollida. Tots érem Socis menys en Magí Gabarró. El president de L'Orfeó era el germà gran d'en Salvador Llobet. Jo quan parlava amb en Llobet, només li deia Salvador.